

Freda, calenta i tèbia

El nou govern de CiU a la ciutat de Girona va apostar explícitament per la música en el seu programa electoral. L'opció era hàbil: d'una banda podia diferenciar-se de l'etapa anterior, que havia col·locat les arts escèniques com a un dels programes motors dins el Pla estratègic de cultura; i de l'altra tenia camí a fer en aquest àmbit artístic, atès el poc arrelament del Festival de músiques religioses i del món, el plat fort de la política musical de l'anterior ajuntament.

Un any més tard podem veure els primers fruits d'aquesta aposta. Una de freda, una de calenta i una de tèbia com a exemples. La freda, el festival d'estiu Milestone, basat en quatre potes: la música, l'art de carrer, la gastronomia i el pensament. Els crítics dels diaris van destacar-ne la qualitat musical, però també el poc ressò de públic. Va quedar-ne la sensació que hi havia molt a millorar o replantejar. Una de calenta: la incorporació de l'educació musical superior a la ciutat, mitjançant l'Escola Eumes a la Marfà, vinculada a la UOC, que atorgarà un diploma universitari en música avançada i so. Per bé que es tracta d'una alternativa privada i una titulació pròpia —amb les limitacions que això comporta—, dóna una sortida professional i una continuïtat als estudiants interessats alhora en la música i les noves tecnologies. L'Eumes uneix la música amb l'univers 3.0 i la iniciativa empresarial: és comprensible que encaixessin com mà i guant amb l'alcalde Puigdemont i el seu equip. Per això se'ls veu

PEP DUJANS

Neix una jove orquestra

Integrada majoritàriament dins el Festival de Teatre Temporada Alta, la programació musical a l'Auditori manté una certa continuïtat d'altres anys, sense cap gir ideològic important. Cal destacar la imbricació del teixit musical local: la Gi-orquestra, el Cor Maragall, l'Orquestra de Girona, La Principal de la Bisbal... Però hi ha una novetat important: la Jove Orquestra de l'Auditori de Girona. Promet.

també tan enllaminats amb el Centre 3D i Tecnologies emergents Bloom al Parc Científic i Tecnològic de la UdG, que té una dimensió àudio important.

La tèbia, pel que té encara de vaguetat, és el futur Centre d'Estudis de la Cançó. Era un dels aspectes més concrets del programa cultural convergent, un text molt més indefinit en d'altres punts. El nom era concretíssim, però no tant la resta. On s'ubicarà? Quins objectius tindrà? I quins fons? Com s'insserirà en d'altres centres superiors de documentació musical? Molt sovint, aquestes qüestions es resolen en una de sola, perquè no depenen tant del què, del per què o del com, sinó del qui.